

[Poul Møller.]

på disse sætninger og sige: dér kan I se. Og dens modstandere i regeringskredse — for sådanne findes — vil med samme ret kunne pege på de samme sætninger og ligeledes kunne sige: dér kan I se, det kommer der ikke noget ud af.

Som et sidste eksempel kan jeg nævne, hvorledes visse dele af regeringen har villet vise Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer, der er gået ind for en direkte forbrugsbeskatning, en venlighed uden at genere de af regeringens medlemmer, der altid har været fanatiske modstandere af en sådan skat. Resultatet er blevet sålydende:

„Betænkningen om forbrugsbeskatning vil blive gjort til genstand for overvejelser.“

Jeg havde nær sagt: det manglede bare; men hører det overhovedet hjemme i en programerklæring at meddele, hvad man vil overveje? Jeg går ud fra, at enhver af regeringens ministre daglig gør sig adskillige overvejelser, som ikke er omtalt i åbnings-talen.

Den debat, vi skal føre i disse dage, vil derfor blive præget af det uklare oplæg, og jeg vil gerne forlods gøre den bemærkning, at selvfølgelig er der mangt og meget i regeringens åbningstale, som vi kan gennemføre i fællesskab, sådan har det altid været; men for at vi kan få de gode løsninger og få noget værdifuldt ud af det kommende folketingsårs arbejde, er det nødvendigt, at vi atter beskæftiger os med vor arbejdsform og vore arbejdsvilkår. Ved afslutningsdebatten i foråret havde jeg lejlighed til at gøre nogle bemærkninger herom, og de blev venligt og velvilligt modtaget af de andre partiers ordførere. Skal det blive til andet end ord, må der handles. Det kan ikke være således, at vi hvert eneste forår, når arbejdet skal afsluttes, beklager os over arbejdsvilkårene, hvis vi ikke om efteråret, når arbejdet påbegyndes, søger frem til en løsning af de problemer, der trænger sig på. Befolkningen vil også kun have liden agt for politikere, der jævnlige beklager sig, men som aldrig søger at forbedre sig. Det må ikke gå som med Mark Twains betragtninger: alle klager over vejret, men ingen gør noget ved det.

Jeg vil derfor anmode folketingets med-

lemmer om at overveje ændringer i forretningsgangen, der for det første tilsigter, at tinget sikres nogenlunde ordentlig tid til behandling af lovforslag. Jeg har set, at den højtærede formand i en avisudtalelse har sagt, at det er i oppositionens magt ved anvendelse af bestemmelsen om udskydelse af en tredje behandling i 12 dage at sikre sig den fornødne tid. Det er naturligvis formelt rigtigt, men det er jo ikke ukendt, at anvendelsen af dette middel af regeringen bliver betragtet nærmest som obstruktion af lovgivningsarbejdet — hensigten med dette middels anvendelse vil i hvert fald altid blive draget i tvivl — og det forekommer mig derfor, at det eneste betryggende er at nå frem til at fastsætte visse tidsfrister, inden hvilke de lovforslag, der ønskes fremmet til første behandling, skal fremsættes her i tinget.

Vi må for det andet tillige overveje en ændring af reglerne om udvalgenes kompetence, så at de på egen hånd kan sikre sig saglig hjælp ved behandling af lovforslagene. Folketingets udvalg kan og bør ikke være afhængige af ministrenes nåde og forgodtbefindende med hensyn til, hvilke oplysninger de får. Vil man holde central-administrationens embedsmænd uden for en sådan oplysningspligt over for folketingsudvalgene, må udvalgene i hvert fald efter mit skøn have ret til at henvende sig uden om ministrene til andre sagkyndige, som ikke står i direkte underordningsforhold til ministrene.

Det må endelig for det tredje være muligt at skabe inden for den nuværende forfatnings rammer en dobbeltbehandling, f. eks. ved oprettelse af et lovråd bestående af fremtrædende jurister, som får til opgave at udtale sig om lovforslagene, inden de kommer til tredje behandling i folketinget. Det sker gang på gang, at vedtagne love er så uklare, at selv folk, der har været ordførere her i tinget, stejler over deres fortolkning og deres administration. På folketingets dagsorden i dag står således et spørgsmål til den højtærede indenrigsminister, stillet af det ærede medlem hr. Hans R. Knudsen, vedrørende fortolkningen af de løntilbageholdelsesregler, der blev gennemført i største hast sidste vinter af de tre regeringspartier. Vi advarede dengang mod dette lovjaskeri, men den højtærede mini-